

Fabián Estapé

Estapé respon

Rato i la despolitització de les caixes

—Els ministres d'Economia de la zona euro han beneït el pla de reformes que ha proposat el govern espanyol per reduir el dèficit públic, i el qualifiquen de “molt exigent i molt ambiciós”. Compartiu aquest criteri?

—El criteri d'aquests ministres és el criteri del president del seu govern, que probablement no en té ni idea, d'economia. Tots els imbècils que hi ha a l'eurogrup no es guanyen les garrofes al seu país.

—Tot i els elogis, parlen de “dificultats de competitivitat” de l'economia espanyola, però no fan públiques les recomanacions a Zapatero. Les podríeu fer vós?

—Res, que deixi passar la tempesta.

—El pla, però, no concreta com es crearà l'ocupació necessària per a remuntar la situació econòmica...

—Ja es van fent coses, i la realitat és que l'economia ja comença a anar endavant. Lentament, però avança.

—Ara que la selecció espanyola recull triomfs esportius, alguns estudis ja han calculat que el PIB espanyol creixerà fins a un 0,7%. Com és possible?

—Em sembla una estupidesa, francament.

—Amb les victòries del Barça, el PIB català també ha crescut?

—No en tinc constància. Mentre no comenci a jugar al Camp Nou l'extrem esquerra que ve del València... Ja s'ha dit que hi ha clubs anglesos que ofereixen diners per Villa. Aleshores potser sí, que l'economia catalana rebrà un estímul perquè s'aixecarà l'ànim dels culés.

—Entre futbol i desocupació, els casos de presumpta corrupció continuen aflorant arreu. Fa poc va ser el torn del president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, i de tres regidors de l'Ajuntament d'Oriola. Ripoll és encausat, però no a la presó. Com creieu que evolucionarà aquest cas?

—En aquest moment és molt bo que la família del senyor Ripoll amuntegui 500.000 euros per donar tranquil·litat al fiscal, perquè la veritat és que els primers dies vam rebre un sotrac, quan el senyor Ripoll deia que no sabia per què l'havien detingut!

—Però el cas no té el glamour dels vestits de Camps. En aquesta ocasió sembla que es tracta d'una concessió per al servei d'escombraries d'Oriola.

—Sí, la veritat és que Camps és més elegant. Però, fet i fet, tot fa la mateixa pudor d'escombraries. El senyor Ripoll va fer allò que fan sempre al País Valencià, llençar la merda cap amunt i donar lliçons d'ètica.

—El govern espanyol ha aprovat per reial decret la reforma de la llei de caixes, que implicarà l'obertura a l'entrada de capital privat, que s'eleva al 50%, molt més que el 5% actual. Obre la porta a la conversió de les caixes en bancs?

—Pot passar de tot, segons com evolucioni el negoci de les caixes. Com a ciutadà i economista, continuo refiant-me de les facultats del Banc d'Espanya. Mentre el BE garanteixi el funcionament correcte de les entitats, estic tranquil.

—La llei inclou el vet a la presència de polítics electes als consells de les caixes. Serà una despolitització real?

—Em sembla collonut! Una de les aportacions innovadores de la nova llei de caixes és que les despolititzarà! Quin riure! De quina manera? Doncs de moment, amb Rodrigo Rato a Caja Madrid. Ja el tenim fent esforços des del seu despatx per despolititzar les caixes!

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Som més rics

Com sabem, el PIB és una mesura força aproximada del nivell de riquesa i benestar d'un país. Ara mateix la majoria de dades macroeconòmiques són preocupants, perquè mostren ritmes negatius de creixement, i això indica que l'any que ve serem una mica més pobres que no pas enguany.

Però també sabem que la mesura de la producció o de la renda no és sense fissures. Un dels problemes més evidents és que al PIB hi comptabilitzem només aquelles activitats que han rebut alguna mena de remuneració econòmica.

Al càlcul del PIB no s'hi comptem les tasques que es fan per amor o per obligació dins la família, per exemple. En canvi, hi ha una gran part del benestar de la nostra societat que depèn precisament d'aquestes aportacions voluntàries de feina no pagada.

Faig aquesta reflexió sota l'impacte de l'enorme quantitat d'hores de feina que persones pertanyents als més diversos grups de la nostra societat van esmerçar en la preparació i la realització de la manifestació del dia 10 de juliol.

Hi va haver treballadors altament qualificats que van dedicar hores extres a grapar banderes, al costat de voluntaris que oferien un temps que hauria estat de lleure per atendre el telèfon i organitzar tot l'enrenou dels autocars, els qui organitzaven les connexions entre diversos punts de la nostra geografia, i un llarg etcètera. Afegim-hi els qui van garantir la seguretat i l'ordre durant la manifestació, un element crucial per a assegurar la molt volguda imatge de civisme.

En resum: al PIB català del 2010 caldrà afegir-hi aquest valor incorporat que no s'ha plasmat en renda monetària però sí en benestar social.

UAB